Не мені, не мені судилося
Сіять мак на твоїх полях…
Ой, Пречистая Діво, змилуйся,
Пом’яни в своїх молитвах…

В день святого весняного Юрія
До криниці по воду йшла…
Божевільною білою бурею
За криницею вишня цвіла…

Міліони прозорих метеликів
Прославляли життя і смерть…
Запашних міліони келихів
П’яним медом наповнені вщерть…

І стояла у сні під криницею,
Снила ніжно весняним сном,
Причастилась весни таємницею,
Золотим весняним вином.

І було наче зоряна ніч вино,
Помутились думки мої…
Тільки чую: – Хороша дівчино! —
Гей, коня мого напої…

Подивилась, а поруч стомлений
Білий кінь, як птиця тремтів…
А на ньому хтось соняшним променем
В біло-злотнім убранні горів…

Ой навіщо я подивилася?
Чарівний біло-злотний птах…
Не мені, не мені судилося
Сіять мак на твоїх полях.

Се ж його променясті кучері
Я тримала в своїх руках,
Як тугим перевеслом мучила
Хвилю золота в пишних снопах…

Чи не його се очи вдосвіта
Я угледіла в небі колись,
Коли світлими росами хтось ридав,
Схід мережив брилянтом сліз?..

Се ж для його убрання пишного
Золотило сонце сніги,
Гаптувало між білою вишнею
Самоцвіти свої дорогі…

Се ж його червоними маками
Усміхалися влітку уста…
І крижані крапельки плакали,
І дзеркалилась в цебрах вода…

Та навколо святого Юрія
Білим сяйвом вились пелюстки…
Божевільною білою бурею
Танцювали свої танки…

Напувала коня похилого,
Помутилося все в ту мить…
І спитала вершника білого:
Може б в хату зайшов спочить?

Усміхнувся… На тлі зеленого
Золотою гадючкою спис…
– Чи нема на війні нареченого?
Ти за нього мені молись…

У нестямі до ніг схилилася,
Розтопила душу в сльозах…
Не мені, не мені судилося
Сіять мак на твоїх полях…

Тупнув кінь і знялася курява,
Закрутився далеко шлях…
Зникли очи святого Юрія,
Чарівний біло-злотний птах…

І, цілуючи білий слід його,
Проридала душа свій гріх…
Ой навіщо до раю світлого
Вводиш, Боже, вродливих святих?